

[Bertel Dahlgaard.]

er tilstede. Jeg tror, at den sidste ærede taler, hvis han taler med apotekerforeningens repræsentant, vil kunne blive fuldt orienteret om, hvor stærkt et arbejde der foregår. Jeg skal med henblik på arbejdets varighed endnu kun sige, at jeg forsåvidt må bede om undskyldning, at det uheld indtraf, at både kommissionens formand og næstformand blev meget alvorligt syge, så de i flere måneder måtte ligge i sengen. Navnlig det, at næstformanden, altså den daværende næstformand, som havde en meget fremragende indsigt i alle disse problemer, var syg i den vinter, har forsinket arbejdet. Jeg tror, man må regne med, hvad jeg også har gjort indenrigsministeren bekendt med, at hvis kommissionens arbejde skal ende i et forslag til en samlet lovgivning, vil et sådant først komme til at foreligge til den samling, der begynder i 1951.

Indenrigsministeren (Smørum): De bemærkninger, der er gjort her i tinget om ønskeligheden af, at apotekskommissionen snarest bliver færdig med sit arbejde, falder nogenlunde sammen med dem, der blev fremsat af ordførerne i landstinget. Jeg er ikke i stand til at dømme om, hvorvidt det vil være muligt for kommissionen at gøre det arbejde, der endnu er tilbage, færdigt i løbet af 1 eller 2 år, men jeg er vidende om, at der i kommissionen er udført et meget omfattende arbejde, og jeg ved også fra de embedsmænd i kommissionen, som jeg har føling med til daglig, at der er et betydeligt arbejdsstof tilbage. Når det er foreslået at give denne lov gyldighed to år frem i tiden, er det naturligvis, fordi jeg nødig vil komme ud for en gang til at skulle forlænge loven, men det er ikke ensbetydende med, at det nødvendigvis skal vare to år, inden vi skal beskæftige os med en endelig ordning af disse forhold. Hvis kommissionen gør sit arbejde færdigt på et tidligere tidspunkt, vil det ske før.

Jeg takker for den tilslutning, der fra alle sider er udtalt til lovforslagets gennemførelse.

Hermed sluttede forhandlingene.

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udskydelse af genforelæggelse af lov nr. 87 af

21. april 1914 om embedslægevæsenets ordning, jfr. lov nr. 433 af 19. september 1945.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 367).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Indenrigsministeren (Smørum): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at forelægge forslag til lov om udskydelse af genforelæggelse af lov nr. 87 af 21. april 1914 om embedslægevæsenets ordning, således som lovforslaget enstemmigt er vedtaget i landstinget.

I 1945 udskød man revisionen af loven om embedslægevæsenets ordning til foretagelse i rigsdagssamlingen 1949—50. Når lovens revision nu påny foreslås udskudt, skyldes det, at man har ment, at der forud for revisionen bør foreligge et mere fyldigt erfaringsmateriale med hensyn til virkningerne af skolelægeloven og de senere års øvrige forebyggende sundhedslovgivning. Flere af de pågældende love skal forelægges rigsdagen til revision i rigsdagssamlingen 1956—57, og man har fundet det rimeligt, at embedslægeloven optages til revision i forbindelse dermed.

Idet jeg iøvrigt henviser til de bemærkninger, der var knyttet til lovforslaget ved dets fremsættelse i landstinget, anbefaler jeg hermed lovforslaget til velvillig behandling.

Holger Eriksen: Som forholdene ligger, er det rimeligt, at revisionen af loven udskydes, og jeg anbefaler lovforslaget på mit partis vegne.

Frandsen: Jeg kan ligeledes på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse i den form, hvori det foreligger.

Poul Claussen: Også jeg kan på mit partis vegne tilsige støtte til gennemførelse af lovforslaget.

Det drejer sig jo om en lang udskydelse, men man forstår motiverne. Man må bare håbe på, at der ikke i mellemtiden bliver vedtaget lægelige eller sociale love, som tangerer dette område, der får en endnu længere løbetid, så at man af den grund vil søge udsættelse ad åre. Lovgivningen om embedslægevæsenet er fra 1914 og kan givetvis trænge til en ajourføring. Det er som sagt en lang udsættelse, 6—7 år, men man må jo håbe, at de år vil blive benyttet til en gennemarbejdelse af dette område og en meget ønskelig ajourføring af hele embedslægevæsenets stilling.